

00
01
02
03
04
05
06
07
08
09
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99

Ministerie van Veiligheid en Justitie
T.a.v. de Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie,
de heer mr. F. Teeven
Postbus 20301
2500 EH Den Haag

Den Haag, 27 februari 2013

Doorkiesnummer:

Faxnummer:

E-mail:

Betreft: Wetsvoorstel tot wijziging van de Wet overdracht tenuitvoerlegging strafvonnis in verband met aanvulling van de bepalingen over de procedure van voortgezette tenuitvoerlegging

Zeer geachte heer Teeven,

Bij brief van 20 december 2012 heeft u de Nederlandse Orde van Advocaten verzocht te adviseren over het hierboven genoemde concept-wetsvoorstel.

De Algemene Raad heeft het concept-wetsvoorstel voorgelegd aan zijn Adviescommissie Strafrecht die bijgaand advies heeft uitgebracht. De Algemene Raad sluit zich aan bij de overwegingen van de Adviescommissie en verzoekt u deze bij de verdere voorbereiding van de wijziging te betrekken.

Met de meeste hoogachting,
namens de Algemene Raad,

algemeen secretaris

Bijlage

Ministerie van Veiligheid en Justitie
T.a.v. de Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie,
de heer mr. F. Teeven
Postbus 20301
2500 EH Den Haag

Van : *Adviescommissie Strafrecht*
Datum : 26 februari 2013
Betreft : *Inzake het Wetsvoorstel tot wijziging van de Wet overdracht tenuitvoerlegging strafvonnis in verband met aanvulling van de bepalingen over de procedure van voortgezette tenuitvoerlegging*

SAMENVATTING

Conclusie

Ten aanzien van de wijziging van de Wet overdracht tenuitvoerlegging strafvonnis (WOTS) adviseert de Adviescommissie Strafrecht (ACS) – conform bestendige jurisprudentie - om de rechter de mogelijkheid te laten houden de vrijheidsbenemende sanctie die in het buitenland is opgelegd te wijzigen in een straf en/of maatregel waarin het Nederlandse recht voorziet en die zoveel mogelijk overeenstemt met de in de vreemde Staat opgelegde vrijheidsbenemende sanctie.

Kernpunten

- De omzetting van de buitenlandse straf in een Nederlandse straf mag de in het buitenland opgelegde straf niet te boven gaan en mag evenmin tot gevolg hebben dat de daadwerkelijke duur van de detentie als gevolg van de straf langer is dan die in het buitenland zou zijn geweest. Het wetsvoorstel dient deze twee hoofdregels – die in de Nederlandse jurisprudentie zijn ontwikkeld – als uitgangspunt te nemen.
- Bovengenoemde regels worden – anders dan in de concept Memorie van Toelichting wordt gesteld – weldegelijk ondersteund in (het toelichtende rapport van) het Verdrag inzake de overbrenging van gevonnisde personen (VOGP) en de jurisprudentie van het EHRM.
- De rechter is en blijft de aangewezen instantie om zich uit te laten over het moment van invrijheidstelling, door onder meer rekening te houden met de VI-datum in het buitenland.
- De ACS ziet geen ruimte om deze beoordeling over te laten aan de Minister in het kader van de tenuitvoerlegging.
- De voorgestelde beoordeling door de Minister brengt te veel onzekerheid met zich, met name omdat deze beoordeling facultatief plaatsvindt.
- Bij een dergelijke onzekerheid is het voorspelbaar dat gevonnisde personen minder snel zullen instemmen met overbrenging, hetgeen strijdig is met de resocialisatiegedachte.

Bijlage

- 1- Volledige preadvies ACS

Preadvies
van de
Adviescommissie Strafrecht
Inzake

het Wetsvoorstel tot wijziging van de Wet overdracht tenuitvoerlegging strafvonnisen in verband met aanvulling van de bepalingen over de procedure van voortgezette tenuitvoerlegging.

Inleiding

Het wetsvoorstel strekt tot nadere uitwerking van de procedure betreffende de onmiddellijke tenuitvoerlegging van een in een vreemde Staat opgelegde vrijheidsbenemende sanctie, bedoeld in artikel 43 Wet overdracht tenuitvoerlegging strafvonnisen (WOTS). De WOTS bevat twee procedures voor de tenuitvoerlegging in Nederland van een in een vreemde Staat opgelegde sanctie, die strekt tot vrijheidsbeneming. Dit zijn de omzettingsprocedure en de procedure van onmiddellijke tenuitvoerlegging. De laatste procedure, in Nederland aangeduid met de term "voortgezette tenuitvoerlegging", is aanvankelijk niet uitvoerig omschreven in de wet. Sinds 1 oktober 2011 wordt evenwel ten aanzien van WOTS-verzoeken van de EU-lidstaten alleen nog de procedure van de voortgezette tenuitvoerlegging toegepast. De toepassing van de omzettingsprocedure tussen de EU-lidstaten zal geleidelijk aan geheel komen te vervallen als gevolg van het Kaderbesluit 2008/909/JWZ van de Raad van de Europese Unie. Voorts bleken veel niet-EU-landen alleen bereid te zijn een verdrag te sluiten indien gekozen zou worden voor de procedure van voortgezette tenuitvoerlegging. Gelet hierop heeft de wetgever gemeend de procedure van voortgezette tenuitvoerlegging nader te omschrijven in de WOTS.

Naar het oordeel van de Adviescommissie Strafrecht (ACS) is de meest ingrijpende wijziging het niet meer plaatsvinden van de aanpassing van de straf door de rechter met het oog op het tegengaan van verzwaring van de straf. In het wetsvoorstel hoeft de Nederlandse rechter – anders dan voorheen - bij het omzetten van de straf geen rekening meer te houden met de VI-datum in het buitenland. De rechter behoeft dit dan ook niet meer na te gaan. De eventuele aanpassing van de straf speelt in het wetsvoorstel alleen nog maar een rol in het kader van de tenuitvoerlegging waarbij de Minister beslissingsbevoegd is. Indien de Staat van veroordeling Nederland bericht dat bij de tenuitvoerlegging van de straf uit zal kunnen worden gegaan van de VI-datum in de Staat van veroordeling, dan zal de Minister op grond van artikel 15 lid 7 Sr de Nederlandse VI kunnen aanpassen.

Hoewel over de overige onderdelen van het wetsvoorstel eveneens opmerkingen gemaakt zouden kunnen worden, zal hieronder met name op dit aspect worden ingegaan. Voorts wordt nog ingegaan op de overname van een sanctie, die (mede) bestaat uit een met TBS te vergelijken maatregel.

Verzwarend van straf

Artikel 43b lid 4 WOTS van het wetsvoorstel bepaalt dat de aanpassing ex art. 43b leden 2 en 3 WOTS "in geen geval een verzwarend van de opgelegde vrijheidsbenemende sanctie" zal mogen inhouden.

In de concept Memorie van Toelichting (MvT) van het wetsvoorstel wordt aangegeven dat met het oog op het verbod van strafverzwarend jurisprudentie is ontwikkeld met de strekking dat bij de omzetting van de buitenlandse straf in een Nederlandse straf niet meer een die in het buitenland opgelegde straf niet te boven mag worden gegaan, maar dat ook de daadwerkelijke duur van de detentie als gevolg van de straf niet langer mag zijn dan die in het buitenland zou zijn geweest (zie nog recent: HR 13 november 2012, LJV BX8749). In de MvT wordt aangegeven dat voor deze jurisprudentie geen steun kan worden gevonden in het Verdrag inzake de overbrenging van gevangene personen (VOGP) noch in het toelichtende rapport, noch in de aanbeveling van de Raad van Europa over dit verdrag. Voorts wordt in de MvT aangegeven dat jurisprudentie van het EHRM ook in een andere richting wijst (MvT, p. 8-9).

Op de kennelijke opvatting dat de aangehaalde jurisprudentie niet zou worden ondersteund, is het nodige af te dingen.

In zijn conclusie voor HR 30 september 2003, NJ 2004, 43, verwijst voormalig Advocaat-Generaal (thans raadsheer) Jörg naar de toelichting, opgenomen in de "Explanatory Report":

"This prohibition refers not only to the length of the sentence, which must not exceed that imposed in the sentencing state, but also to the kind of sanction to be enforced: it must not be harsher than that imposed in the sentencing state. If, for instance, under the law of the administering state the offence carries a more severe form of deprivation of liberty than that which the judgment imposed (e.g. penal servitude or forced labour instead of imprisonment), the administering state is precluded from enforcing this harsher kind of sanction."

Ook het argument dat uit de uitspraken van het EHRM zou zijn af te leiden dat voor de in Nederland ontwikkelde jurisprudentie geen steun te vinden is, is te kort door de bocht. De in de MvT ten aanzien van artikel 5 EVRM genoemde uitspraken hadden alle betrekking op zaken waarin de Staat van veroordeling niet alleen een gevangenisstraf had opgelegd, maar ook uitdrukkelijk geoordeeld had dat de betreffende klagers "be permanently expelled". Klagers die niet akkoord waren met "such a transfer", hebben vervolgens bij het EHRM een klacht ingediend tegen de Staat van veroordeling waarin de klagers onder meer een beroep hebben gedaan op artikel 5 EVRM door te stellen dat het land waarnaar zij zouden worden uitgezet een minder gunstige VI-regeling kende.

Het EHRM sloot niet uit dat een flagrant langere vrijheidsbeneming een mogelijke schending van artikel 5 EVRM zou kunnen meebrengen voor de Staat van veroordeling (en dus niet het land waarnaar de klager zou worden uitgezet). De Staat van veroordeling kon volgens het EHRM alleen maar verantwoordelijk worden gehouden voor de consequenties die ook voorzienbaar zijn geweest op het moment waarop de uitspraak was gedaan. Daarvan was in de betreffende zaken dus geen sprake (zie in dit verband onder meer ook A.H. Klip, Kroniek van het grensoverschrijdend strafrecht, NJB 2005, 31).

Anders dan in die zaken het geval is geweest zal Nederland alleen verzoeken tot tenuitvoerlegging overnemen indien de veroordeelde zelf met deze overbrenging uitdrukkelijk instemt. Op dit moment zal een verzoeker er vanuit gaan dat hij in Nederland na overbrenging niet veroordeeld zal worden tot een straf die een langere vrijheidsbeneming oplevert dan hij in het land van de veroordeling daadwerkelijk achter de deur zou dienen uit te zitten. Indien evenwel onduidelijkheid zal gaan bestaan over het moment van invrijheidstelling, hetgeen het geval zal zijn indien niet de rechter, maar de Minister dit tijdstip *mogelijk* in het kader van een VI zal bepalen, zou dit wetsvoorstel weleens in zijn eigen staart kunnen bijten, in die zin dat in dergelijke gevallen minder verzoeken gedaan zullen worden, hetgeen weer in strijd komt met de resocialisatiegedachte.

Overname straf en/of maatregel

Een andere opmerking kan nog worden geplaatst bij het derde lid van het voorgestelde artikel 43b WOTS waarin wordt vermeld dat de vrijheidsbenemende sanctie gewijzigd wordt in een straf of maatregel waarin het Nederlands recht voorziet en die zoveel mogelijk overeenstemt met de in de vreemde Staat opgelegde vrijheidsbenemende sanctie. In de toelichting wordt vermeld dat indien in de buitenlandse rechterlijke uitspraak is aangegeven dat er bij de veroordeelde een ziekelijke stoornis van de geestvermogens is vastgesteld en daarom een vrijheidsbenemende sanctie is opgelegd die (mede) tot doel heeft om een behandeling van die stoornis mogelijk te maken en niet bestaat uit een gevangenisstraf in Nederland bekeken zal moeten worden of tenuitvoerlegging door middel van plaatsing in een psychiatrisch ziekenhuis of door middel van terbeschikkingstelling aangewezen is. In Nederland kan de TBS-maatregel ook naast een gevangenisstraf worden opgelegd. Het is niet uit te sluiten dat dit ook het geval is (of zal worden) in andere landen. Ook in een dergelijk geval zou Nederland de opgelegde straf dienen over te kunnen nemen, zulks teneinde de resocialisatie van de gedetineerde ter hand te kunnen nemen. De voorgestelde wetstekst (en toelichting) lijkt dit echter ten onrechte in de weg te staan.

Conclusie

Ten aanzien van de wijziging van de WOTS adviseert de ACS – conform bestendige jurisprudentie - om de rechter de mogelijkheid te laten houden de vrijheidsbenemende sanctie te wijzigen in een straf en/of maatregel waarin het Nederlandse recht voorziet en die zoveel mogelijk overeenstemt met de in de vreemde Staat opgelegde vrijheidsbenemende sanctie.

Amsterdam, 4 februari 2013

Adviescommissie Strafrecht